

Irena Ričlová Lachoutová

Co se děje v noci v lese

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bamb**o**ok[®]

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Irena Ričlová Lachoutová

Co se děje v noci v lese

čte ní
pro
první
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Irena Ričlová Lachoutová

CO SE DĚJE V NOCI V LESE

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8741. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2023

Výtiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2023

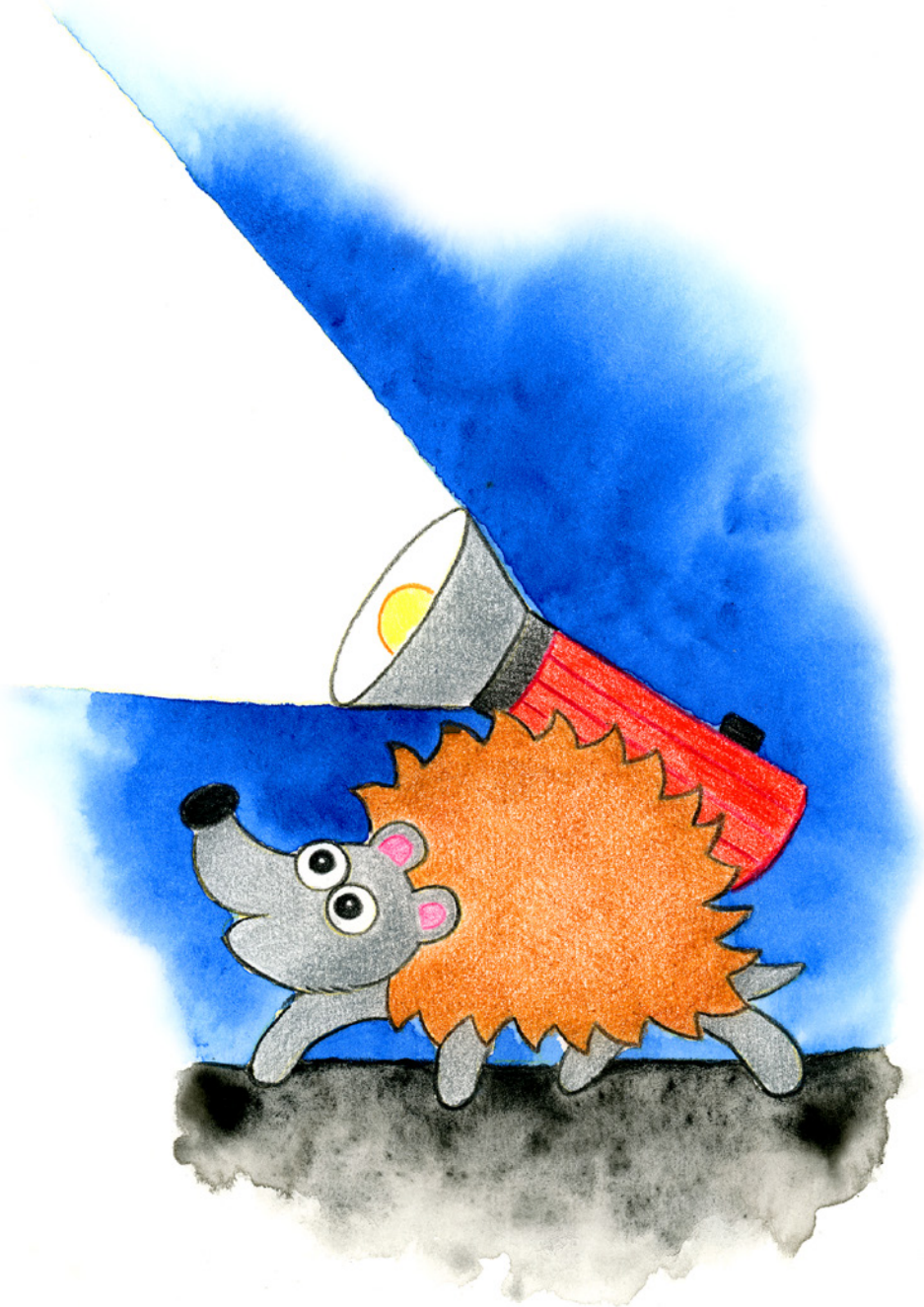
Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2023

ISBN 978-80-271-6766-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3726-8 (print)

Obsah

Předmluva	7
Měsíc je jako lampička	9
Putování za vodou	13
Vodní draci	17
Hadí závody	21
Noha sem, noha tam	25
Lampionový průvod	29
Záchrana přímo z nebe	33
Noční písnička	37
Velký úklid	41
Slimáka v batohu nemáme	45
Král lesa	49
Obláček páry	53
Žaludy pod smrkem	57
Dva parůžky	61
Oříšky pro veverku	65
Šipka do závěje	69

Předmluva

Už jste se někdy, milé děti, byly podívat v lese? Určitě ano. Na houbách, procházce nebo jste třeba zkoušely stavět domečky z klacíků, šišek a kůry. Ale co v noci? V noci už jste v lese také byly? Možná ano, možná ne. Jestli chcete, na jednu takovou noční výpravu vás vezmu s sebou.

Nebo ne, jedna je málo. Raději rovnou na čtyři. Na jarní, letní, podzimní a zimní. Protože v každém ročním období se v lese děje něco jiného.

Připravte si pevné boty, teplé oblečení, pláštěnku či svačinu. A nezapomeňte na dobrou náladu! Baterky necháme doma. Ať někoho nevydésíme. A na pomoc si vezmeme pohádkové kouzlo. Uvidíme v noci stejně dobře jako ve dne, a navíc budeme zvířátkům rozumět!

Tak co, jdete se mnou?

Měsíc je jako lampička

Slunce se schovalo za obzor, venku je tma.

V mnoha dětských pokojích svítí lampička, aby se děti při usínání nebály. My se nebojíme. A spát ještě nejdeme. My totiž vyrážíme na první noční výpravu do tajuplného lesa.

A už jsme tady! Přišlo jaro a příroda je plná mlád'at. V lese jich je také mnoho. Podívejte, tam na pasece ve vysoké trávě leží malý srneček. Uši natáčí do všech stran a velkýma očima mžourá do tmy. Snad jsme ho neprobudili!

„Neboj, maličký, hned půjdeme dál a necháme tě spát.“

„Bojím se,“ namítá srneček. „Všechna zvířátka z lesa se lidí bojí. Některá dokonce tak moc, že by svá mlád'ata klidně i opustila, kdyby z nich ucítila lidský pach! Moje maminka také.“

„My na tebe sahat nebudeme. Že ne, děti! Ani si tě nepůjdeme prohlédnout zblízka. Nechceme, abys kvůli nám zůstal opuštěný.“

„To jsem rád, moc rád,“ přikyvuje srneček.

„A kde je vlastně tvá maminka? Jak to, že není s tebou?“

„Maminka je nedaleko. Chodí za mnou, jen aby mě nakrmila. Jinak zůstávám sám, schovaný ve vysoké trávě. Ve dne i v noci. Je to tak bezpečné. Pro hladové šelmy je těžké mě najít.“

„A nebojíš se tmy?“

„Ani trošičku,“ usmívá se srneček. „A kdybych se náhodou přece jen trochu bál, na nebi se rozsvítí měsíc.“

Na důkaz jeho slov se kulatý měsíc vyhoupne nad špičky stromů. Jako veliká stříbrná lampička ozařuje paseku.

Podívejte, děti, tam za pařezem je malý zajíček. I on je právě teď sám. A ani k němu se nesmíme

přiblížit a už vůbec ne na něj sahat. Vysoká tráva kolem pařezu je jeho pokojíček. Tam si ho jeho maminka vždycky najde.

Pojďme, děti. Zajíčka i srnečka necháme v klidu spát. Také se nemusíme ničeho obávat. Už víme, že mláďata tiše schovaná v křoví či trávě nejsou opuštěná. Měli jsme velké štěstí, že jsme je viděli. Ale teď co nejrychleji odejdeme, aby se k nim mohla vrátit maminka.

Putování za vodou

Paseku jsme nechali za sebou a procházíme mezi vysokými stromy. Jsme v listnatém lese. Rostou tu duby, buky a habry. Sem tam nějaká bříza a javor. Slyšíte, děti! Nad hlavami nám tiše šumí nové listí a pod nohama šustí staré. To, které loni na podzim ze stromů opadlo.

Co to? Všichni jsme se zastavili, ale suché listí šustí dál. Šustí hlasitě a všude kolem nás! Nebojte, žádné zlé strašidlo tu s námi není. To se jen po dlouhé zimě probudily žáby a pod rouškou tmy putují lesem za vodou.

Už je vidíte? Ano, tady je jedna. A hned vedle další a další. Všechny skáčou stejným směrem. Neomylně poznají, kde najdou vodu.

Tohle je ropucha. V suchém listí skoro není vidět. Všichni společně ji pěkně pozdravíme, ať vidí, že jsme slušně vychovaní.

„Ahoj, paní ropucho!“

„Ahoj, děti,“ pozdraví ropucha, protože i ona má dobré vychování. „Také jdete k rybníku?“ dodá.

„Kdepak, poznáváme noční život v lese. Chceme potkat co nejvíce zvířátek.“

„Hodně štěstí,“ popřeje nám ropucha.

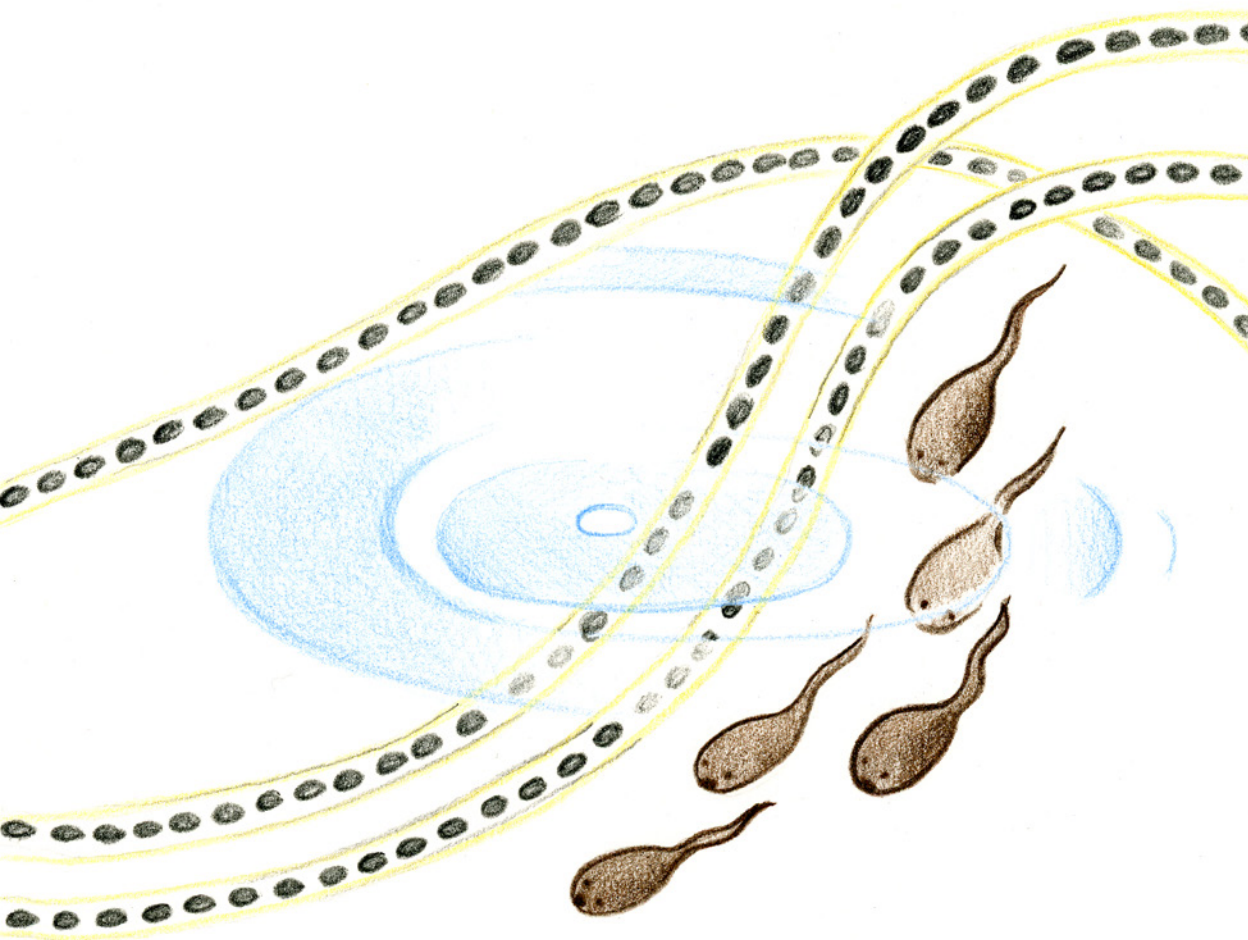
„A dávejte pozor, ať na mě nešlápnete!“

„Dáme pozor, neměj strach.“

Ropucha se znovu vydá na cestu. Chtěla by dorazit k vodě dříve, než přijde den. Sluníčko jí nesvědčí, má ráda mokro a stín. U rybníka si najde ženicha a naklade do vody velkou spoustu vajíček, která vypadají jako dlouhé šňůry navléknutých korálků. Stejně jako ostatní žáby je ropucha obojživelník. Její děti, říká se jim pulci, žijí ve vodě. Žabičky, které z pulců vyrostou, potom z vody vylézají.

Tak jdeme, děti. Vydáme se zase o kousek dál. Ale pozor, dívejte se dobře pod nohy.

Ať nezašlápnete nějakou žábu. Na jaře jich v okolí rybníků a potoků bývá mnoho. Nejen v noci. Žabky, které se loudají, musejí své putování za vodou dokončit ve dne.

Vodní draci

Měsíc na nebi zakryly mraky. Začíná pršet. Honem, děti, obléknout pláštěnky! Ať nejste mokré a nemusíme ukončit naši výpravu dříve.

Dešťové kapky bubnují do listů nad našimi hlavami. Koruny stromů jsou jako veliké deštníky. Zatím pod ně neprší. Ale to nebude dlouho trvat. Voda skrz listy proteče a začne pršet i v lese. Plesk! První kapka mi spadla na nos.

Chvilku přelo, ale naštěstí to byla jen jarní přeháňka. Rychle přišla, rychle odešla. Pokračujeme v chůzi tichým lesem. Kolem cesty jsou kameny porostlé mechem. Jdeme z kopce k lesnímu potůčku.

„Všichni z cesty, pospíchám,“ volá na nás tichý hlásek. Zpod kamene vyleze černo-žluté zvířátko a prokličkuje nám mezi nohama.

„Kam ten spěch, pane mloku?“ vyzvídáme.

„Musím najít potok s čistou vodou. A nejsem pan. Já jsem paní. Pospíchám přivést na svět své dětičky,“ odpovídá mločice.

K potoku máme namířeno i my. Tak půjdeme za ní. Jsou tu už i další mločí samičky. Našly si v potoce místo, kde voda teče hodně pomalu, a udělaly si tu mločí porodnici.

Mloci jsou obojživelníci. Jako žáby. Začátek svého života musí strávit ve vodě. Na rozdíl od žab však mločí maminky do vody nekladou vajíčka. Rovnou přivádějí na svět malé dětičky. Říká se jim larvy. Vypadají jako malí vodní draci.

Ale ne, podívejte! Tam za tím stromem někdo zahodil plechovku od barvy. Rychle ji musíme sebrat, aby se nebezpečné látky nedostaly do vody. Všichni mloci by mohli zahynout!

Odpadky nepatří ani do lesa, ani jinam do přírody.
Kdo je tam nechává, je velký dareba a nepřítel
všech zvířátek.

Nebezpečí je zažehnáno. Plechovku máme
v batohu, a až se vrátíme z naší výpravy, odnesu ji
do sběrného dvora. Pokračujeme dál.

